

bragender til Regjeringen, mener jeg, at Regjeringen maa vide, hvad det er, som Thinget egentlig ønsker ud af Andragendet. Det er da ikke Nok, at vi give en eller anden Minister Stof til platoniske Overveielser om et eller andet Emne; men Ministeren, der faar et Andragende anbefalet og henvist, maa kunne vide, hvad det egentlig er, der er Stemning for i Thinget. Hvis nu dette Andragende bliver henvist til den høitærede Justitsminister, er saa Ministeren istand til at forberede noget Lovforslag, om hvilket der kan paaregnes Stemning her i Thinget? Selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds var saa forsigtig, at han ikke vilde tage noget Standpunkt i Sagen. Maaſte var der Anledning til et saadant Lovforslag, maaſte ikke; maaſte kunde man forandre Paragrafen nedester, maaſte opefter, men han forbeholdt sig sin Mening om Sagen og vilde intet Bestemt udsige. Det synes mig ikke, at Thinget hæveder sin Betydning med Hensyn til Andragender ved at lade dem gaa videre paa Grundlag af saadanne løse Anbefalinger. At Straffeloven er tilstrækkelig streng, er jeg for min Del ikke i Tvivl om, og det har glædet mig, at jeg i den Henseende ganske kan henholde mig til, hvad der for kort Tid siden er yttret her i Salen af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimeſtab), som udtalte under en Forespørgsel om Forandring i Straffeloven, at der ikke var Anledning til at forandre Straffesatserne paa dette Omraade, og hvad Retsanvendelsen angaar, er det jo endogſaa anerkjendt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, at den Mening, som undertiden kommer frem, at Domstolene dømme for lemsfældig, ikke har Noget paa sig, og at det kun er Meninger, der meget let kunne komme frem, naar man bygger sin Opsættelse af Retspraxis paa mere eller mindre fuldstændige Referater i Aviserne om Retsfager. Men naar hverken Retspraxis eller Straffeloven giver Anledning til eller kan fremkalde en bestemt Mening hos os om, at vi bør have en Lovforandring, hvorfor skulle vi saa bidrage til at forpøge den Punkt, vi allerede have af umodne eller ubrugelige Lovforslag? Der er ogsaa idag af det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds hentydet til, at vi kunne have Minimum for Straffen; men jeg skjønner ikke, at dette kan have Andet end en rent theoretisk Interesse, naar det samtidig fremgaar af det ærede Medlems Underpørgsel af Spøstereſtidsenden, at Spøstereſet og som Følge deraf ogsaa de andre Domstole ſlet ikke have været saa lemsfældige, ſlet ikke ere i noget Tilfælde gaaede ned til den laveste Straffegrad, men have valgt ganske ordentlig og høiere op. Naar det er Tilfældet, at Domstolene have anvendt Straffelovens Bestemmelser snarere haardt end mildt, hvorfor skulle vi saa have saa stor Interesse for det rent Theoretiske, at vi skulle ſtaffe os et nyt Lovforslag paa Halsen med deraf følgende Uleilighed? Ved den tidligere Leilighed

blev der af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds hentydet til det Vøierlige i, at den mindste Straf for at mishandle Ægtefællen var saa meget lavere end den mindste Straf for at øve Vold imod sine Forældre. Hvad det Punkt angaar, tror jeg, at de Allerfleste her i Thinget dog ere enige om at finde det ganske naturligt og endogſaa i den gamle Retsanskuelse fuldstændig begrundet, at det at øve Vold imod Forældre er og bliver noget anderledes Strafverdigt end at øve Vold mod Ægtefæller. Det ſtaar jo allerede i „Dansk Lov“ og har allerede fra den Tid været gjældende her i Landet, at det at lægge Haand paa Forældre er en i høi Grad strafverdigg Handlung, hvormod den Mishandling, der kan finde Sted mellem Ægtefæller, fremtræder som baade kvalitativt og kvantitativt ringere. Selve Ordet Mishandling omfatter jo ogsaa noget meget forskjelligt; Mishandlingen kan fremtræde i saa ringe Grad, at Strafverdigheden ikke er saa himmelstrigende; her gjælder det gamle Ord, at, naar man siger, at Sæppe drikker, bør man ogsaa have at vide, hvorfor han drikker, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem fra Næstved havde Ret i den Sikkerhed, hvormed han forudsagde, at Frustruen i vore Dage ſkulde være bleven saa meget bedre end i gamle Dage. Jeg tror, at der kan være ligesaa mange Svagheder hos hende, og at Kvinden kan bruge sine Vaaben saa godt, saa ſkarpt og hvast, at det ofte er hende, der er den Mishandlende og Manden, der er den Mishandlede. Vi kjende ikke, ſaavidt jeg veed, meget til Retsfager, hvor Manden er den Mishandlede. Dette er imidlertid ikke, fordi det ikke ſkulde forekomme; men der kommer ogsaa Hensynet til de to Kjøn. Manden modtager i No ſin Mishandling, hvormod Frustruen som den svagere Part klager, og der er altid brave Ægtemænd, der høre paa det Raab. Jeg vil paa Mindretallets Vegne fraraade Thinget at vedtage Indstillingen om at anbefale det foreliggende Andragende, og jeg gjør det netop som Ven af Kvindefagen, som Ven af en bedre Stilling for Kvinden. Vi skulle ikke fordærve den ved Henviſning af Andragender, som synes mig at være mere end tilfredelig umodne.

Bajer: Jeg ſkal bekræfte, hvad den ærede Ordfører ſagde om sin Stilling til Kvindefagen; jeg kjender ham ſaa nøie, at jeg kan ſige, at han er en Ven af Kvindefagen ligesaa fuldt som jeg ſelv og vistnok de Allerfleste her i Salen. Naar der nu er Uenighed mellem Bennerne af denne Sag, haaber jeg, at vi kunne tale os ſaaledes tilrette, at Afstemningen om Andragendet kan give et Resultat, som alle Benner af Kvindefagen ville være bedſt tjente med, og ikke alene de, men ogsaa Folkethinget. Jeg kan ikke negte, at jeg blev noget forundret over de noget korte Uttringer, den ærede Ordfører fremsførte, da han første Gang havde Ordet. Han gjorde opmærksom